

U prostorijama Garancijskog fonda APV upoznali smo gospodina i gospođu Rožić, koji su se odlučili da pri kupovini novog traktora potraže pomoć upravo ove institucije. Rožići su iz Bača, grada u južnobačkom okrugu, 60-tak kilometara udaljenom od Novog Sada i 140 kilometara od Beograda. Prva asocijacija na ovo mesto, nedvosmisleno je najbolje očuvana srednjovekovna tvrđava, sagrađena u vreme ugarskog kralja Karla Roberta (1310-1342), a razrušena i nikada obnovljena, još u vreme Rakocijeve bune (1703-1711). Manje je poznato da je osnovna delatnost nešto više od 16.000 stanovnika Bača, poljoprivreda, a ratarstvo njena osnovna grana u kojoj su najzastupljenije kulture kukuruz, pšenica, šećerna repa, suncokret, ječam, a poslednjih godina sve više soje.

Rožić Krunoslav i Marija su poljoprivredni proizvođači iz Bača. Imaju troje dece od 17, 15 i 13 godina, Daniela, Silviju i Tomislava. Obrađuju 70-tak hektara zemlje od kojih je 30 jutara u njihovom vlasništvu, a ostalo uzimaju u zakup. Poljoprivreda nije bila njihov prvobitni izbor. Krunoslav je radio u firmi „Agrobačka“ u Baču, a Marija se, iako je završila gimnaziju, uz suprugovu podršku odvažila da se upusti u ovu avanturu. Krunoslav je 90-tih godina ostao bez posla i rešio da nastavi ono što su njegovi stari započeli, da se bavi poljoprivredom. I nije se pokajao. Ove godine je zasejao po 10 hektara žita i kukuruza, a ostalo sojom. Na pitanje zašto su došli u Garancijski fond APV i kakvi su uslovi kredita, Krunoslav jednostavno kaže:

-Došli smo zbog toga što smo uzeli novi traktor, znači, zbog kredita i čini nam se da je kredit dosta realan. Uzeo sam kineski traktor srednje snage, od 130 KS, od uvoznika, novosadske „Agrovojvodine“. Imam Volvo, stari traktor od 140 KS, i još jedan stariji, iz 1988. godine, a sada sam rešio da zamenim mehanizaciju. Meni se čini da su uslovi kredita povoljni, iznose 7,5 posto kamate, što je razumno.

Više od 20 godina porodica Rožić živi od poljoprivrede i kažu da uz subvencije koje su do sada dolazile od strane države i uz neko domaćinsko staranje, a ne razbacivanje, može da se živi.

- Sejem ono šta mi je ekonomski najisplativije, pa se prema tome ravnam. Zadovoljan sam sa

otkupom, pre svega sa našom zemljoradničkom zadrugom u Baču. Sa njima radimo godinama i pošto svako poštuje svoj deo dogovora, nisam imamo nikakvih problema sa tim. U zimskom periodu posećujem razna savetovanja, kurseve, predavanja stručnjaka sa novosadskog Instituta za ratarstvo i povrtarstvo. Te edukacije mi pomažu i primenjujem ih u svakoj prilici, mada nisam nikada bio rekorder, doduše nikada se nisam ni takmičio, niti sam se prijavljivao, ali ostvarujem svake godine solidne prinose.

Najveća zamerka ove porodice, kao i mnogih drugih, je usmerena protiv prekomplikovane i preglomazene administracije. Kada bi se to uprostilo bili bi svi mnogo zadovoljniji. Ovako, gospođa Marija Rožić uglavnom je zadužena za papirologiju, za vođenje knjigovodstva, donošenja i odnošenja papira, namesto da je uz supruga i radi korisnije stvari. Problemi se i periodično javljaju u zavisnosti od izmene propisa od strane Ministarstva poljoprivrede. Npr. gospodin Rožić smatra da ima više smisla da država isplaćuje subvencije po hektaru, nego po kilogramu proizvedene robe, jer ovo drugo može da dovede do većih mahinacija. Takođe, ukazuje i na problem skladištenja subvencionisanog goriva koje su seljaci dobili prema novoj uredbi Vlade, a koje može biti višestruko rizično.

O tome da proširi svoje delovanje, da se oproba i u ruralnom turizmu u vremenu njegove pune ekspanzije i gostima otvori vrata svog domaćinstva, Marija Rožić kaže:

- Naše domaćinstvo se nalazi u neposrednoj blizini čuvene tvrđave Bač, ali naše mesto osim toga nema šta da ponudi, ili se mi još nismo organizovali, ne znam. Seoski turizam nije zaživeo kod nas. Nisam sigurna ni da je to perspektiva moje porodice. Zapravo zadovoljna sam životom koji sam odabrala i kojim živim. Sada sam više u mogućnosti da pomažem mužu zato što su deca porasla i manje sam angažovana oko njih, a najstariji sin se sve više uključuje i radi sa nama. Najveći problem vidim u nesigurnoj državi, i opet administraciji, i jedno poljoprivredno domaćinstvo teško može da se osloni na nju, jer se odnosi prema nama u smislu da se jedno priča, a drugo radi.